U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **V. S.,** zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem náměstí I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 38/2016 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky Mgr. Liliany Křístkové **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) v rozhodnutí ze dne 15. 6. 2016, č. j. OAM-787/ZA-ZA02-BE05-2015, rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 38/2016 - 46.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel uvedl, že se městský soud nezabýval tím, zda žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Podle jeho názoru zcela jednoznačně ve svých podáních vykreslil svoji situaci, popsal, že utíká před válečným konfliktem, že mu byl před odjezdem doručen povolávací rozkaz a že mu v důsledku návratu hrozí nebezpečí uvěznění či jiný postih za neuposlechnutí povolávacího rozkazu a v případě jeho uposlechnutí dokonce smrt. Proto mu podle jeho názoru měla být přiznána doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zároveň poukázal na to, že žije v České republice již několik let, má zde přátele a je zcela integrován do české společnosti. Podle jeho názoru je zřejmé, že výčet humanitárních důvodů obsažený v § 14 zákona o azylu není zcela konkretizován právě proto, aby správní orgány mohly posoudit každou individuální žádost, a konkretizovat tak humanitární důvody podle vlastního uvážení. Stěžovatel proto navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí, na správní spis i na napadený rozsudek. Stěžovatel podle něj neuvedl žádné relevantní azylové důvody, přičemž obavy z výkonu vojenské služby ani osobní či rodinné důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Zároveň žalovaný poukázal na to, že stěžovatel byl v roce 2016 Obvodním soudem pro Prahu 7 pravomocně odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na tři roky se zkušební dobou pěti let, a to za pokus zločinu těžké újmy na zdraví podle § 145 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), a za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Žalovaný zároveň poukázal na to, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, že se řádně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany a že jeho závěry jsou zcela konformní jak s mezinárodními závazky, tak s judikatorní praxí.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4)

pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Stěžovatel primárně poukazoval na nepřezkoumatelnost soudního a správního rozhodnutí. Nepřezkoumatelností se opakovaně zabývá judikatura zdejšího soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, atp.). Napadený rozsudek však splňuje všechna kritéria podle citované judikatury, je náležitě odůvodněný a logicky soudržný. Nesouhlas stěžovatele se závěry soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.).

[10] Ve vztahu k vojenskému konfliktu na Ukrajině lze poukázat na usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, a konečně ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ve kterém se uvádí, že *„situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako ‚totální konflikt', neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Místem pobytu stěžovatele na území Ukrajiny bylo město Záporoží v severní části Záporožské oblasti, které není v těsné blízkosti oblasti ozbrojených střetů a není ozbrojeným konfliktem přímo dotčeno. Nelze tudíž dovozovat, že by zde stěžovateli hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy pro účely udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu.

[11] Rovněž obava z výkonu branné povinnosti není dle konstantní judikatury sama o sobě azylově relevantním důvodem. Jak shledal Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 52/2015 - 52: *„Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani případně ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv.“* Nutno dodat, že stěžovatel v řízení ani nepředložil povolávací rozkaz.

[12] Pokud stěžovatel poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav, odkazuje Nejvyšší správní soud rovněž na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42.

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud

neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byla městským soudem ustanovena advokátka podle § 35 odst. 8 (nyní odst. 9) s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedené advokátce ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokátky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

Mgr. David Hipšr
předseda
senátu